

ZATRACENÉ KLÍČE III.

BROUŠENÍ HRAN

MIROSLAVA DVOŘÁKOVÁ

2025

Z(A)TRACENÉ

KLÍČE III.

Broušení hran

Miroslava Dvořáková

Taje Emarialu zůstanou skryté (Sunnisen)

Rytmické bubnování a vriskání Endy nepokládal za hudbu, ale za útok na smysly. Zahraniční stážisté sunnisenské polytechniky křepčili v taneční bublině ohraničené bezpečnostním silovým polem. Naráželi do pružné bariéry jako do trampolíny, občas i do sebe navzájem, a říkali tomu tanec.

Endy se jako vyzvědač nemohl lišit od ostatních. Natřásal se uvnitř bubliny, sem tam si s někým plácnul napřaženou dlaní. Průběžně mával Savii, která metala salta před zraky zánovního přítele z ústavu fyzikální chemie. U všech Spících bohů, už aby ten blázinec skončil!

„Úúúúúúúú...úúú...úúúúúúúú...úúú!“ vyřvávali tanečníci s bionickými jednotkami na podiu, co kamufovaly kapelu.

V té nejhustší strkanici chvíli trvalo, než Endymu došlo, že mu kdosi klepe na rameno. *Vypadni ze Sunnisenu, chlapče, za chvíli po tobě půjdou...*

Co to, sakra?

Endy se otrásl pod razancí, s jakou zpráva zarezonovala uprostřed jeho hlavy Telepatický impulz? No jasně, v tom randálu by pošeptání do ucha nebylo slyšet.

Dřív, než se stačil ohlédnout, zmizel ten drzoun v křepčícím davu. Endy z něj stačil zahlédnout jen temeno s prošedivělými řídnoucími vlasy. Smrtelník? Viděl toho chlapa jenom mžik, ale rozhraní určitě neměl. Dobrá, ať to mělo znamenat cokoli, asi bude fajn se zdekovat aspoň z této nervy drásající akce. Přemýšlet bude až v klidu.

Naštěstí hudební číslo právě skončilo. Animátorka zrušila silové pole. Tanečníci se valili z parketu a houfně mířili k automatům s nápoji. Dřív, než by Savia stačila Endyho pozdržet, propasíroval se mezi schvácenými těly ke starodávnému mechanickému výtahu. Nechal se vynést z podzemí do suterénu nákupního centra, odtud vyklopýtal na ulici. Zatímco vděčně nabíral do plic studený vzduch, dveře do podniku se zasunuly do veřejí. Senzor zabudovaný v obložení budovy barevně zablikal v potvrzení, že ukončení pobytu stážisty Edona Tapare v baru Extáze bylo zaevidováno.

Naskočil na pohyblivý chodník a nechal se unášet pomalým tokem zkoncentrovaných kvantonů, spečených do nekonečné smyčky, propojující budovy univerzitního parku. Po stranách komunikaci lemovaly stojany s plazmovými pouličním lampami. V každém sloupu vězely kamery a senzory a čidla.

Žádostivě shlížel na travnatý palouk oddělující špalír servisních budov od vzdáleného bloku kolejí, kam chodník velkým obloukem směřoval. Bude trvat věčnost, než se dostane do postele. Měl tisíc chutí seskočit a přeběhnout trávník napřímo. Ale tady jsou trávníky posvátné a on další černý puntík nepotřebuje. K oprávnění ke vstupu do výšin tajemného Emarialu potřebuje pět červených. Zatím nasbíral čtyři, ale díky různým pochybením o dva přišel. Polovinu stáže měl za sebou. Kromě výzkumu zaměřeného na syntetické fleshingy nenašel nic, co by nasvědčovalo na Trrisielovy současné kontakty se sunnisenskými elitami. Všechno ostatní byly jenom domněnky. Jeho soukromé podezření, že místní „oživili“ předchozí verzi Tanasiho Uneona, náleželo do říše spekulací. A podivné fámy ohledně

nejasného stavu královny Xawony jakbysmet. S Esebou se od konfrontace v Klubu Exio setkal jen jednou, v laboratoři. Sunnisenská aristokratka mu položila na stůl tabulku s výčtem enzymů, pod kterou bylo ručně naškrábáno, že kolokvium s „kolegou“ proběhlo uspokojivě. Ale co měl potom znamenat ten divný vzkaz na parketu? Že by ho Eseba přece jen napráskala?

Dopravil se k obytné budově, zadal číselnou kombinaci, opravňující k vstupu, počkal, až se dveře otevřou a vešel do vstupní haly. Bionický vrátný zaznamenal jeho příchod sekvencí pípnutí a nechal ho projít k výtahům. Ani tady se to neobešlo bez identifikace. Jeden si připadal jako v kriminále s nejvyšší ostrahou, ale už se nad tím přestal pozastavovat. Bylo pozdě a on zítra brzy vstává.

Když tentýž rituál zopakoval u dveří přiděleného pokoje, a byl vpuštěn dovnitř, konsternovaně se nadechl k námitce.

Na jeho posteli seděla Eseba Uneon. Měla na sobě lesklou mechově zelenou večerní toaletu bez rukávů, její chodidla vězela v subtilních špičatých střevících. V hlubokém výstřihu se jí leskl masivní zlatý náhrdelník, paže zdobily tlusté zlaté náramky. Na zemi u postele ležel košík s umělecky naaranžovanými květinami. Do všech stran rozčepýřená kytice bílých a pudrově růžových rafiolů, proložených palmovými listy a snítky rebevy by spolehlivě vyhrála první místo v soutěži o nejbizarnější doplněk, kdyby ho nezastínila samotná Eseba svým výrazem. Tvářila se jako generál po prohrané

bitvě a mířila na Endemona dezintegrátorem vahanské výroby střední ráže.

Udiveně zvedl obočí. Jeho radar na průsery se divoce rozblíkal, ale hned mu došlo, že kdyby ho opravdu chtěla zamordovat, už by to udělala.

Přiložila prst ke rtům a hlavní ukázala na dveře, které se pomalu zasunovaly za Endyho zády. Když bylo zavřeno, sáhla si na náhrdelník. Vzduch kolem košíku s květinami se zavlnil. Místo květin se objevil předmět, který světlomanmá iluze dosud maskovala. Velký a napěchovaný tlumok. Vypadal jako vyfasovaný z vojenského skladu a k večerním šatům a klenotům se absolutně nehodil. Už vůbec neseděl k botám s vysokými podpatky. Odhozené maskování prozradilo, že podpatky jsou ulámané, Esebina toaleta je špinavá a potrháná. Její nositelka ve skutečnosti vypadala jako kdyby se vyráchala v kanále a následně vyválela v prachu. Muselo se jí přihodit něco hodně nepříjemného. Možná se s někým porvala? Její verlenové linie nepravidelně pulzovaly bílým světlem. Divoký výraz v obličeji a podivné kývání ze strany na stranu nutily Endyho k pochybnostem, jestli je vůbec duševně přičetná. Zalovila v tlumoku a vytáhla oranžový míček velikosti dětské dlaně. Vší silou jím mrskla o zem. Předmět se rozprskl do oranžové mlhy, která se rychle rozptýlila po celé místnosti.

Tuhle rušičku Endymu ukazoval Dorreson v lekcích výzvědné techniky. Funguje krátkodobě, ale spolehlivě zmate veškeré typy senzorů. Endy ukázal na její zbraň a houkl: „Chcete mě zastřelit?“

Musela přece vědět, že taková zbraň na arcidesmona jeho kalibru nestačí. Leda by jich náraz vystřelilo dvacet.

Zavrtěla hlavou, ale nepřestávala mířit na jeho hrudník. „Došlo k politickému převratu. V chodu jsou procesy, s kterými zásadně nesouhlasím. Musím odejít a vás беру s sebou,“ řekla skřípavě.

„Poslala jste za mnout toho smrtelníka,“ vydechl.

Zatvářila se překvapeně. „Jakého smrtelníka?“

„Před chvílí. Chlápek v baru. Telepaticky mě varoval, abych vypadl, jinak že po mě půjdou.“

Zavrtěla hlavou. „S tím nemám nic společného. Možná nějaká odbojová skupina, možná další agent Aliance, ale to by musel být výstavní kousek, že jsem ho nezachytila. A vlastně vás varoval správně, protože právě teď Uneonova klika prověřuje všechny moje kontakty za posledních deset oběhů – a vy budeme mezi nimi. A oni pracují rychle. Vaše krytí brzy praskne. Takže buď půjdete se mnou dobrovolně nebo vás přinutím.“ Zašermovala zbraní. „Dám to pryč, když mi slíbíte na svou čest, že nebudete dělat potíže.“

V duchu se podívil. To ona, osoba z okruhu panovnice, tajně jedná se špiónem. Založil si paže na prsou a mírně se rozkročil. „Jak mám cosi slibovat, když nevím, oč tu jde? Třeba máte v plánu atentát na královnu. V takovém případě s vámi nikam nejdu. Klidně střílejte.“

Jeho varování vyznělo tak tragikomicky, že zakoulela očima, a vsunula kvér do tlumoku. Ani ho neměla odjištěný. Vstala a s mírnými obtížemi si nahodila tlumok na záda. „Neplánuju královnu zničit, já ji zachraňuju, vy blázne,“ vyštěkla. „A vy budete můj palubní lístek.“

„A můžu se zeptat, kam utíkáme, paní profesorko?“

Netrpělivě zatahala za popruhy. „Na základnu Aliance, přirozeně. Tuto budovu opustíme havarijním schodištěm. V suterénu je křižovatka kolektorů technické údržby. Vedou pod celým městem. Servisním vozítkem se přepravíme do skladiště vyřazených palivových článků. Objekt není blokován kvederickou sítí. Trhalo by ji zbytkové zeniové záření. Tam pro vás nebude problém otevřít portál na satelit Leno-o-vin. Jakmile opustíme váš pokoj, už nesmíte říct ani slovo, jinak spustíte identifikační proces. Přídavná čidla na havarijním schodišti a dole v kolektorech reagují jenom na zvuky. Vizuál ani změny teploty či proudění tam nesledují. Je vám to jasné?“

Ratatata. Střílela ty informace jako dávku z kulometu. Endy si rychle sám pro sebe vyhodnotil, že nemá důvod jí odporovat. Ne že by jí věřil, ale stejně tak neměl důvod jí nevěřit. Pochopil, že Eseba z politických důvodů prchá, a z nedostatku jiných možností hodlá využít divoký portál jeho výroby. Rychle se rozhlédl po místnosti, jestli je tam něco, co by chtěl vzít. Nebylo. Jako každý špion nosil vše důležité neustále u sebe.

„Je vám to jasné?“ opakovala napruženě.

Přikývl.

Cesta mizerně osvětlenými technickými tunely Xawonina města se zapsala mezi nejdobrodružnější akce, které Endy doposud podnikl. Svištěli podzemím na dvoumístném jednostopém vozítku s motorem na primitivní vodíkový pohon. Proráželi zatuchlý vzduch mezi úzkými stěnami, které lemovaly ektereny zaprášených kabelů a potrubí, a Endy si zatím lámal hlavu s otázkou, kdo mohl být ten

chlápek s prošedivělou čupřinou, co mu věnoval to explicitní varování.

Skončili v doupěti údržby v suterénu pod cílovým objektem. Všechny práce ve skladišti použitých palivových článků vykonávaly automaty. Ještě, než stačila řídící jednotka vyhodnotit vpád neohlášených individuů, zaktivoval Endemon rozhraní a začal otevírat divoký portál.

Teprve až doskočili na vyznačenou plochu v přístavní hale satelitu Leno-o-vinu, položil si Endy otázku, jak takový přesun „naboso“ mohla jeho společnice zvládnout bez poškození zdraví. Co věděl, skollové k bezpečné subdimenzionální přepravě nutně potřebují přídatná technická zařízení. Ale nebyl čas se ptát Eseby na zdraví, protože se rozječely poplašné alarmy a ze všech stran se k nim slétly zmobilizované blafeny.

Nadechl se a z plných plic zadeklamoval sekvenci identifikátorů, kterou ho Rawantes přinutil opakovat do zblbnutí právě pro případ nouzové situace. Teprve když se blafeny s namířenými zbraněmi stáhly, a alarmy utichly, Endymu došlo, že jeho sunnisenská mise definitivně skončila, takže zázraky Emarialu před ním zůstanou navždy v bezpečí.

Zaregistroval, že strážní bionické jednotky se zatím nevrátily do úkrytů ve stěnách haly. Zůstávaly v pohotovosti, jak zaznamenaly přítomnost nepovolané osoby. S vysokou pravděpodobností též

detekovaly přítomnost dezintegrátoru v Esebině zavazadle. Teď nezbývalo než počkat, až si je někdo vyzvedne.

„Zůstaňte na místě a příliš se nehýbejte,“ upozornil ji. „Jinak ten rámus začne nanovo.“

Napjatě přikývla. Sundala tlumok, velice opatrně ho položila na zem. Pak se elegantně sesunula do dřepu, až se nakonec v té nepohodlné luxusní toaletě posadila na zem, natáhla nohy, batoh si posadila na stehna, zavřela oči.

Jak ho napětí opouštělo, pocítil takovou únavu, že se posadil taky. Měl tak šanci si Esebu důkladně prohlédnout. Sípavě dýchala. Na zpocené kůži měla černé čmouhy nalepeného prachu. Kratinké vlasy jí zplihle přiléhaly k lebce. Šaty špinavé, boty poničené. Její verlenové linie ztmavly a zbytněly, až připomínaly nalepené provázky. Vylepšený organismus tím asi kompenzuje následky divokého přesunu. Endyho pozornost se přesunula na její opatrované zavazadlo. „Ten váš ruksak,“ broukl. „Kromě té zbraně. Nemáte tam nic třaskavého, že ne?“

Otevřela oči, a přitáhla si tlumok blíž k hrudníku. „Třaskavé to sice je, ale ne tím způsobem, jak myslíte.“ Zamračila se na levitující blafeny. „Jak dlouho nás nechají čekat?“

Jako nejmladší agent byl Endy tím posledním, kdo by dokázal na takovou otázku odpovědět. „Nemám tušení,“ odsekl ne zrovna vlídně. „Aspoň máte prostor mi to celé vysvětlit.“

Zhluboka si povzdechla a znechuceným tónem zavrčela: „Vážně to chcete slyšet? Nebude se vám to líbit.“

Dannyho patálie (Vahan)

Tederik odletěl k Hladovým brázdám, a Danny si svatosvatě slíbil, že se nebude strachovat o jeho zdraví. Poslal Zářivku! Ta potvora na něj dohlídne. Chyběla mu stejně jako Rik, ne-li víc. Zvykl si na ni způsobem, který si předtím nedokázal představit.

Soustředil se na studium v opětovně otevřeném Technickém institutu. Když chcete konstruovat stíhačky, musíte je znát do poslední součástky, ale stejně tak je nutné umět s nimi létat. Létání mezi světy! Mnohem skutečnější a sportovnější záležitost než skákání ze světa na svět hyperprostorem. Ne že by prolézání divokými portály nebylo dobrodružné. Byly doby, kdy na tom Danny ujížděl, pochopitelně bez otcova vědomí. V jedné chvíli stojíte na vrcholu ledové hory satelitu Erbuo, vzápětí se ocitnete uprostřed železniční křižovatky raně industriálního Tenerisu, a řítí se na vás parní lokomotiva z míst, kde ještě před deseti lety leželo obilné pole.

Na vahanských létacích strojích poslední generace bylo přitažlivé, že dokázaly v omezené míře fungovat bez magické podpory, čímž se prudce lišily od bredeonských, kavanských či brusedeanských civilních vznášedel. Všechny ty fantómové navigační inteligence zabudované do řídicí jednotky se daly v nouzi odpojit, a pilot mohl převzít řízení ručně. A byl to Dannavion, kdo šéfkonstruktéra vahanských ozbrojených sil přesvědčil o potřebě zvýšit nezávislost nově konstruovaných strojů na magii nejen pro nouzový režim, ale i pro ten standardní. Vedly ho k tomu hořké zkušenosti se

zablokovaným rozhraním, a vědomosti o hybridním provedení strojů Aliance, které průběžně vytahal z Ditruxe, Sibiela a dokonce i ze samotného Igora, když hledali ty zatracené klíče.

Zemětřesení po explozi maxivulkánu dalo strojům a infrastruktuře vahanské letky smrtící ránu. Zachránil se jediný křižník na orbitě, a pár stíhaček, co kotvily na satelitech. Na dlouhodobých vojenských misích v cizině působilo několik menších bitevníků, ale ty se na Vahan postupně vrátí, až smluvní doba kontraktu uplyne. Nebylo divu, že na letové hodiny pro studenty se v takové sibérii nedostávalo.

Danny se nemohl dočkat, až z výrobní linky v Drsné skále sjede první dokončený stroj a nebyl v tom sám. Ovšem kolega ze studií Jariden jeho vstřícný postoj k hybridním technologiím nesdílel: „Technika, která funguje bez magie! Kdo to má zapotřebí? Hustota pleteně je tu nadprůměrná. Jó, kdyby to byl Mizeon, to bych pochopil.“

Seděli v baru na periferii. Byl to tentýž podnik, kam chodili před kataklyzmatem. Majitelé, uprchlíci z Dervosu, ho opravili to původní podoby, i barmanka Laura vypadala stejně.

Jediný, kdo se po kataklyzmatu změnil, byl Jariden. Danny ho poznal jako zakřiknutého kadeta, co se chtěl kamarádit s týpkem odjinud, na kterého ostatní hleděli skrz prsty. Jari pokládal Dannymu otázky na ok-sawonské vojenské právo, zajímaly ho metody vedení války praktikované krátkověkými smrtelníky, ale především jevil

vášeň pro techniku a létací stroje. Po vahanotřesení byl Jariden popálený a Danny za ním chodil do nemocnice. Nerozdělily je ani Tederikovy pletky s Jaridenovou příšernou matkou. Teprve až Tederik z Vahanu odletěl zachraňovat trojčata, začal se Jariden chovat jinak. Později si Danny přiznal, že změny nastaly mnohem dřív, ale on je odmítal brát na vědomí. Jestliže se Jariden zpočátku prezentoval v roli utrápeného hochy ze vznešených poměrů, soužícího se pochybnostmi, zda dostojí nárokům rodiny, tak poslední dobou stále víc přebíral manýry starší a moudřejší autority, která uděluje cenné rady tomu mladšímu a hloupějšímu. Tím hloupějším měl být, pochopitelně, Danny. Ten to zpočátku házel za hlavu, přesvědčoval sám sebe, že to Jariden určitě nemyslí tak, jak to vyznělo. Jenomže jak se intenzita rádoby vtipných nárážek, výchovných promluv a jízlivostí zvyšovala, musel si Danny s hořkostí přiznat, že všechno, co Jariden říká, myslí naprosto vážně. Danny byl zklamaný, protože si toho chlapa docela oblíbil. Mrzelo ho, že Jaridena špatně odhadl, ale jablko zkrátka nepadá daleko od stromu.

Hodil do sebe hodil zbytek druhého panáka vitrrexu, a kývl na barmanku, aby chystala další. Jaridenovo rozladění kvůli změně výrobní koncepce chápal. Konstrukce a testování letadel s plně hybridním ovládáním spotřebovává více energie a materiálu, a hlavně zabírá mnohem více času.

„Je to sice nákladnější, ale může tě to vytáhnout z průseru v nulovém poli,“ namítl rozvláčně, protože vitrrex už udělal své. Než rozhraní účinky alkoholu zneutralizuje, užíval si rozvolněných tvarů a rozpíjejících se barev. V příjemné euforii se těšil pohledem na Lauřin

výstavní hrudník nakloněný nad sklínkami z fialového tenerisského skla. Krásná vodní démonka náležela k šesté generaci přistěhovalců. Tady na Vahanu provozovali bary, herny a bordely. Udržovali solidní vztahy s Generalitou staré říše, a zdárně v tom pokračovali po Rikově korunovaci. Rodiny přistěhovalců z dalších světů provozovaly sportovní klub, kšeftovaly k tvarovými zářiči nebo vyráběly levné kopie módních kreací bredeonských salónů. Uprchlíci z riiberionského nadsvětí se formálně zabývali výrobou luxusních potravin, a neformálně obchodovali s kletbami a pašovali na Vahan cihusové šustí. A všichni společně kšeftovali s informacemi.

V dobách, kdy vahanští bafuňáři vypsalí odměnu na otcovu hlavu, se Danny o komunity přistěhovalců intenzivně zajímal. Mimo jiné se dozvěděl, že třeba taková Tebencie z Bredeonu platí vahanským usídlencům za informace těžké sumy.

„Oč jsou naše staré dobré Hann-asy horší než alianční průzkumníky sady Raubíř?“ vztekal se Jariden. „Zaf-atové propojení konstrukčních prvků, to je náš vynález!“

Danny pouštěl kolegovy lamentace jedním uchem tam a druhým ven. Jeho pozornost přitahovaly barmančiny šikovné modrozelené prsty, spojené plovacími blánami, zakončené ostrými perlově lesklými drápky, v pomalém promyšleném tempu spouštějící do nápoje mrazivé ogi krystaly. Laura věděla, že je sledována. Hrála bezelstnou a nedostupnou. Elegantním gestem promnula nahořklá semena sanetry a drtí poprášila hladinu. Nevinně k Dannymu vzhledla a obě sklenice mu přisunula.

Kývnutím poděkoval, vzápětí na démonku uličnický zamrkal. Věděl, že by stačilo málo, a hradby by byly strženy. Jenomže... poslední dobou postelovým lumpárnám moc nedal. Už ho nebavilo střídat ženské jako košile. Po rozchodu s Elevínou a Fenem to praktikoval jako specifickou terapii léčby zlomeného srdce. Mnohokrát trpce litoval, že to s nimi ukončil tak definitivně. Pořád to trochu bolelo.

Když si Tederik začal románek s Jaridenovou matkou, Danny porušil všechna předsevzetí, a přenesl se na Bredeon, jen aby si mohl Fenovi a Elevíně na bratrovu hloupost postěžovat. Rozhodilo jej, jak jsou ti dva vzdálení jeho tématům, i když s tím měl vlastně počítat.

Za hřebeny od Tederika si koupili vilu v konzervativní tupi-iranské čtvrti. Elevína si otevřela krámk s romantickými knihami. Objednávala je ze všech koutů Metaprostoru. Po něčem takovém vždycky toužila, ale na Ok-Sawonu by jí to neprošlo. Fennidion studoval národopis, na zkrácený úvazek zpracovával rešerše pro Laskanu Vrtošivou, známou popularizátorku zapomenuté historie.

Danny byl rád, že jsou jeho drazí spokojení, ale když jim vyprávěl o kataklyzmatu, o Zářivce, o Tederikově pobláznění do ambiciózní Kory, jenom způsobně kulili oči, a kývali hlavami. Zjevně nechápali, v čem Danny vidí problém. Po návratu na Vahan smutně konstatoval, že už si s nimi kromě obvyklých společenských fráží nemá příliš co povědět. O to dravěji se pak pustil do prohánění ženských. Jenže to nepomáhalo. Nakonec byl mnohem více sám než předtím.

„...a taktické bitevníky typu Ničitel?“ hřímal Jariden. Gestikuloval tak divoce, až se od něj studenti kybernetiky, kteří přišli před chvílí,

obezřetně odtahovali. Ne že by byl tak nebezpečný rváč. Ale nikdo se nechtěl dostat do křížku s Evonymovým pravnukem. Původně se totiž s Jaridenem počítalo jako s jeho následníkem. Tederikův příchod na Vahan do toho hodil vidle. Jari Dannyho opakovaně ujišťoval, že to bylo to nejlepší, co se mu mohlo stát, protože on se na post Prvního povýšeného Generality rozhodně necítí. Jenomže teď už mu to Danny přestával věřit.

„Jsou rychlejší než alianční Okreny!“ povykoval, už hodně opilý Jariden. „A víš, proč? Protože je místo těžkých ewariových palivových tyčí pohání fantomový energonový generátor!“

„Co jsem slyšel,“ zabručel smířlivě Danny, „tak všechny stroje Aliance mají tuplované ovladače. Jejich pohonné jednotky, celý systém podpory života, navigační programy! To všechno dokáže udržet stroj i v nulovém poli.“

Jariden se na židli zakymácel. „Nulové pole? Nejsi ty paranoidní? Kde by se tady vzalo nulové pole! A co se týká vojenských misí,“ hořce se usmál, a prohrábnul si modře a černě žíhanou čupřinu, „tvůj ctěný bratr všechny kontrakty do divokých lokalit zatrhl. Převelel naše elitní soldis k ochraně bredeonských obchodních flotil. Na kyvadlových trasách mezi Nikodemem, Kavanem a Brussedeou na nulové pole fakt nenarazíš.“

Dannavion si vyměnil otrávený pohled s Laurou. „Nechápu, proč se kvůli tomu tak rozčiluješ, Jari,“ řekl smířlivě. „Co to tady zabalit? Zítra máme práci.“ Narážel na slib, který dali Herdekenovi, že vypomůžou s programováním nových montážních linek v Drsné

díře. Čím dříve budou provozy kompletní, tím dřív se dočkají vylepšených stíhaček.

Jariden se opřel lokty o barový pult, dlaněmi si podepřel bradu. Obrátil se na kybernetiky, vůbec nedbal na jejich kyselé obličejy, a zařval: „Hej, slyšíte ho? On tam vážně chce letět! Makat do fabriky! Za trulantama ze třetí kasty!“

Někde z hloubi lokálu se ozval rozpačitý smích. Ale kolegové z univerzity se nesmáli, a Danny byl za to rád. „Jistě,“ zasyčel. „Proč ne?“

„No, jo, já zapomněl, že na takové existence jsi zvyklý. Vlastně budeš mezi svými!“ Arcidesmon super čisté krve se zajímavě rozchechtal.

Dannymu v té chvíli došlo, že kdyby nebyl bratrem krále, Jariden by ho pokládal za méněcenného stejně jako na něj a bratry pohlíželi povýšení Generality v době příchodu na Vahan.

Když Jariden zaznamenal, že se nikdo jiný nesměje, zmlkl, a škádlivým tónem dodal: Doufám, že chápeš, že to byl vtip. No, ale do fabriky jít nemůžu. Kdyby se to dozvěděla máti,“ těžce si povzdechl, „a ona by se to zaručeně dozvěděla, tak by mi to mlátila o hlavu ještě tři desetiletí.“

„Děláš pokaždý jenom to, co ti máti nařídí?“ zeptal se neutrálním tónem Danny.

„A co mi zbývá?“ zašklebil se Jariden. „To mi připomíná, že ti mám od ní vyřídit pozvání na večeři. Bude tě čekat u nás doma v den příměří.“

Dannyho ani nenapadlo to přijmout stejně, jako předtím sabotoval všechny Tederikovy pokusy o bližší seznámení s Korou. S vědomím, že Jaridenovi táhne na sto dvacátý rok života, se křivě usmál. „Konečně ti dovolila přivést domů kamaráda?“

Jariden byl tak nalitý, že sarkasmus nepochopil. „Já tam nebudu. Matka tě chce jenom pro sebe. Má několik ryze osobních návrhů. A netvař se tak překvapeně! Tvůj bratr udělal zásadní chybu, že odešel. Ztratil poslední zbytky vlivu. I kdyby se vrátil, naši ho už nebudou respektovat. Spíš ho poženou k zodpovědnosti, že bohy nezastavil. Že dopustil to ničení.“

Danny v duchu konstatoval, že elita bráchu už odepsala. Všiml si, jak Laura, při Jaridenových posledních větách slovech zpozorněla, když zavětrila zajímavé téma.

Danny toho měl dost. Zvedl se, vytáhl z kapsy hrst hřebenu, vysypal je na pult. Vyměnil si pohled s Laurou, která kývla, že takto je to v pořádku. Poplácal Jaridena po rameni. „Jdu spát. Jdeš taky?“

Kořin hoch zavrtěl hlavou a klesl pohledem na monikátor, furiantsky zavěšený u pasu. „Já budu ještě chvílku... přemýšlet. A... jestli si chceš udržet postavení, tak nezapomeň na tu večeri. Matka ti dává příležitost. Tak si to nezkaz!“

Danny navzdory znechucení nechtěl nechávat kolegu v baru v takovém stavu. Klesl pohledem na Jaridenuv monikátor. Funguje ten krám vůbec? Tázavě se obrátil na Lauru.

„Pořádková jednotka Generality se o něj postará,“ zasyčela démonka. „Poslední dobou se docela držel. Škoda.“

„Hej!“ vzlykl Jariden. „Tak přijdeš? Matka se mě na to bude ptát, víš?“

„Je mi líto,“ odpověděl vlídně. „Vyříd’ matince, že v den příměří už něco mám.“

V den smíru byl Danny jako obvykle na večeři u Dexeye a jeho ženy Rossey. Zlé jazyky zmiňovaly, že generál to s tou zodpovědností za králova bratra přehání, a že by se měl spíše starat o napravení reputace, kterou si pokazil ve službě krále, který se zjevně „neosvědčil“. Ale Danny se u Dexeyovy rodiny cítil dobře. Vážil si klidné a vlídné generálovy manželky, měl rád jejich chytrou dceru Beu, a úplně nejlépe se rozuměl s jejich zetěm Tay Wenem. Elitním vahancům možná připadalo zvláštní, že generál věnuje tolik pozornosti polokrevnému, když odjakživa do nejvyšších pater protlačoval pouze čistokrevné. Ale spíš je popuzovalo, že Dexey Dannyho dál zve do svého domu i poté, co jeho bratr a z boží vůle král Vahan opustil. Většina národa nevěřila, že se Tederikovi podaří trojčata přesvědčit k návratu. Pochopitelně netušili, že bohové bez vnější pomoci nebudou takového návratu schopni.

Dannyho postavení ve společnosti se zhoršovalo. Když si to štrádoval chodbami univerzity, už ho nezdravili tak bouřlivě jako předtím. A jestliže se za ním po Rikově korunovaci táhly smečky samozvaných přátel, jestliže ho každou chvíli zvali do baru nebo na feretový zápas, nyní k tomu docházelo jen zřídka. Ne že by se k němu

chovali zásadně nepřátelsky, ale sem tam padaly jedovaté věty. Narážky na otce, který sprostě dezertoval. Vtípky na matku, obyčejnou smrtelnici. Záludné otázky na bratrovo duševní zdraví. Vedly se debaty, zda byl Tederik skutečně tak naivní nebo jenom hloupý, když tak náhle Vahan opustil. V projevu známých se odrážely nálady společnosti. Bylo znát, že vahanci si nevědí rady, kam mají králova bratra zařadit. Mezi neplnoprávné přistěhovalce? Nebo mezi potenciálně perspektivní vojenské kádry? Všichni vyčkávali, dokud se jeho status ostřeji nevyjasní. Danny to bral statečně. *Aspoň nebude tolik chlastat*, říkal si pro sebe.

Kdyby za sebou neměl zkušenost z ok-sawonského vězeňského tábora, byl by rozhořčený. Vrhla by se do rvaček za každou dvojsmyslnou náražku na jeho či Rikovu čest. Ale už jednou zemřel, a předtím žil jako nejubožejší z ubohých. Když ležel pod horou kamení v zavalené sluji, více než bolest ho mučila nejistota, jestli ty hnusné zločiny, z kterých ho Kallova administrativa obvinila, opravdu nespáchal. Teprve těsně před smrtí si na všechno vzpomněl, a velice se mu ulevilo. Proto se nyní na charakterově nevyhraněné kolegy studenty díval shovívavě. Alespoň se tím vytrídí okruh těch, kteří mu stojí za pozornost.

Nemohl si nevšimnout, že Kořin syn najednou nabývá na věhlasu, zatímco Dexey jako nejvyšší povýšený Generality veřejnost zklamal. Nastávají nové časy. Ke slovu se hlásí Kora, podporovaná babičkou Muezou Brau-Han. Protože mužové zklamali, nastává čas silných žen! A Kora má nejlepší předpoklady. Muži a ženy z první a druhé kasty, kteří mají rozhodovací vliv, ji uznávají. Jedni proto, že dokázala získat

Tederikovu přízeň, druzí proto, že Tederika zavčasu odkopla, protože přesně to o konci jejich vztahu začala vyprávět svým známým.

Danny si dobře všímal, že společenská situace na Vahanu se nevyvíjí dobrým směrem. Jestli se Tederik s trojčaty a Zářivkou brzy nevrátí, zabere jeho místo na trůně Kora. Ale Danny bude tím posledním, kdo by ji v tom chtěl podporovat.

Periferie sektoru We-en

Tederikova kajuta byla malá, ale nemusel se o ni dělit. Převaloval se na úzkém kavalci a zíral do tmy ve snaze uspořádat si v mysli příčiny a následky událostí posledních dní. Pokusy o spánek dávno vzdal. Doktor Jeroným mu ustaraně nabízel cihusové tonikum na uklidnění rozjiřené mysli, ale on blbec to odmítl, že žádné dryáky nepotřebuje. Opak byl pravdou. Cítil se mizerně, skoro se potácel únavou, ale chtěl zůstat bdělý pro případ, že by koule trojčata propustila. Během deseti dní se tak nestalo.

Zářivka, o které už všichni věděli, že je ve skutečnosti pravěkou bytostí Třetího řádu, držela své děti v rubínové sféře, a nedávala najevo, že by plánovala situaci změnit. Věky věků ve formě plazmatického jádra spočívala v samotném středu Vahanu, důvěrně známým pulzováním udržovala desmoní civilizaci při životě.

Její existence vyvolávala stovky otázek. Muži a ženy na palubě Sarvona o nich diskutovali dnes a denně. Jestliže Zářivka - Jádru pochází ze stejného prazdroje jako Launa a Merrikana, měla by být

stejně nezničitelná. Multidimenzionální konstrukt s nadáním vysílat výběžky sebe sama skrze pravděpodobnostní linie, a tím přeskakovat mezi realitami. Ohnisko bytosti může naoko bydlet v Metaprostoru, ale její naprosto nepostřehnutelné údy tvořené proudy infonů se prohánějí úplně kdekoliv. Za předěly dalších univerz nebo až tam, kam ústí hladové brázdy. Jenom proto, že na ni upíráme pozornost, a bereme v potaz její existenci, dokážeme bytost takového kalibru udržet v naší realitě a tím i pohlídat, aby nedělala v pletení binec.

Kdysi dávno se entita, které říkáme Zářivka zrodila z prvotního zapříčinění. Ale zatímco její sourozenci jako Launa či Merrikana zvolili osud vesmírných nomádů, ona zaparkovala. Spojila se s hmotou vznikajícího světa. Způsobem, který si zatím nikdo nedokáže představit, ze sebe zrodila trojici vahanských bohů, a obdařila je svobodnou vůlí. A tato božská trojčata si na světě, který jim Zářivka věnovala, začala vytvářet vlastní civilizaci. Zamilovala se do vědy a magie, osvojila si techniky, které tyto dva mocné nástroje tvorby spojovaly, čímž dala základy alchymii. Nesporně si brala příklad z okolí. Něco pochytila u bohů rané Parádie, další figle se naučila u bredeonských jachadei, a snad i u tenerisských Netrebů. V legendárních podzemních laboratořích stvořila sůsy, a pak vyšlechtila desmony. A když do jejich biologického základu přidala část své vlastní nesmrtelné podstaty, dospěla až k arcidesmonům, obdařeným silným magickým rozhraním. Celé eóny si pak Vahanští bohové v laboratorních podmínkách hráli s genetikou a alchymií, zatímco jejich zahrádka na povrchu úspěšně vzkvétala. Ale co v té době dělalo jádro kromě toho, že spořádaně pulzovalo?

Co asi „dělá“ super dokonalá bytost, zapouzdrěná uprostřed žhavého středu světa s rozvíjející se civilizací? Spí? Nebo telepaticky sleduje cvrkot? Nebo snad prostřednictvím infonových proudů bloumá v cizích realitách? Možná to všechno dohromady, možná na střídačku. Odpovědi na takové otázky může dát jen ona sama. Anebo trojčata, pokud je propustí.

S hypotézou, že se matka na dětičky zlobí, přišel Trajanis z Robustuy. *Předpokládejme, že je stvořila ze sebe samé. Dala jim svobodu, ale ne absolutní, protože byli pořád její součástí. Společně udržovali vahanskou civilizaci fertilní a v harmonii s magií pleteně reality. Ale když haranti náhle zmizeli při honbě za Dwu-Nakharem, zůstala oslabená, a ještě byla na veškerou práci s vahanskými desmony sama. Po deseti tisíciletích se potomci uráčili vrátit. Místo aby se mámě omluvili a pomohli jí s povinnostmi, roztřískali nábytek v kuchyni a zase upláchlí. To by mohlo zavdat příčinu jisté nevoli, ne?*

Perleťově rudá koule dál levitovala ve výzkumné sekci Sarvona. Obklopená špalírem přístrojů se chvíli otáčela na jednu stranu, pak zas na druhou a nepatrně se při tom otřásala. Její extrémně tvrdý povrch chránilo silové pole neznámého charakteru. Když se o ně kdokoliv otřel, dávalo slabé rány, ze kterých brněla kůže. Nic fatálního, ale technici, kteří kolem sféry manipulovali s přístroji se rychle naučili přímým kontaktům vyhýbat. Pole zůstávalo intaktní vůči magii, spolehlivě odráželo všechny typy signálů, ať už je přenášely vlny feen-texové, mihoniové, radiové, elektromagnetické či šlo o mentální depeše ve všech možných a nemožných jazycích zesílené pomocí teleemitoru.

Včera odpoledne byl Tederik u toho, když Hlavní konstruktér Aliance Rawantes po ukončení další sady testů roztrpčeně prohlásil, že jediné, co se podařilo přístroji detekovat, jsou akustické vlny. A podle nepravidelných dunivých ran, které se zevnitř sféry ozývají, to vypadá, jako kdyby se trojčata mezi sebou rvala. Rawantes Arci-Nubiel byl zvláštní arcidémon. Tederik si ho dobře pamatoval ze své první návštěvy na základně Aliance, a už tehdy v něm vyvolával spoustu otázek. Vypadal jako sotva odrostlý mladík, ale jeho gesta a slova ho usvědčovaly z věkovitosti přímo nedozírné. Držel se zpřímá, komunikoval logicky a reagoval racionálně. Ale jeho stříbrné oči s modrými jiskrami byly zasněné, jako kdyby se dívaly kamsi mimo prostor a čas. Mluvil jen, když si to okolnosti vyžadovaly, ale v tom případě všichni utichli a zaujatě ho poslouchali, včetně nejvyšších hlavounů z Triády. Jeroným o Rawantovi prohlásil, že má ten nejvynalézavější mozek v Metaprostoru vyjma toho otcova. A protože Rawantovým otcem byl nechvalně známý Trrisiel z Mizeonu, bylo třeba brát takové hodnocení s respektem.

Grenedon Rawanta k Rikovi přitáhl hned druhý den po návratu s koulí, aby mu ho představil jako mentora, který připravoval Endemona pro práci u Aliance. A tehdy se Rawantes při zmínce Endyho osoby celý proměnil. Opravdu a pozorně se na Rika podíval, a potom se usmál. Nabídl ruku na pozdrav a opatrně ji stiskl. *Když jsme se poprvé viděli, tehdy na poradě, ještě jsem nevěděl, že jste ten slavný velký bratr. Endy o vás a Dannym mluvíval tak často, že mám pocit jako kdybych vás znal odjakživa. Je to velký dar, že držíte při sobě. Nedejte si ho nikým vzít.*

Tederik byl z toho sdělení zmatený. Od chvíle, co ho posadili na vahanský trůn, žil v dojmu, že Endemon nad ním a Dannym zlomil hůl. Že by to bylo jinak? Moc rád by toho zvláštního arcidémona, který se sám označil za Endyho přítele, poznal blíž, ale nějak se mu nedařilo vyčíhnout příležitost. Rawantes soustředěný výzkumnými úkoly se vědeckou sekci proháněl podobný tichému vánku, byl všude a nikde, a Rik neměl odvalu ho vyrušovat. Napětí v bitevníku Sarvon X1 zvolna narůstalo. Všem bylo jasné, že pokud se nepodaří se Zářivkou rozumně domluvit co nejdříve, naděje na záchranu ztracených agentů se bude jen zmenšovat.

Po sérii neúspěšných pokusů a marného čekání na změnu Triáda poslala polovinu zbývajícího osazenstva na základnu. Zpáteční trasu pro dva křižníky a trojici stíhaček naplánovali s velkou oklikou, aby se vyhnuli kvadrantu s hladovými brázdami. Nebylo snadné stanovit trajektorii pro skoky hyperprostorem, když zasažená oblast stále měnila hranice, jak se „trhlíny“ rozvíjely a zase svíjely. Na ráno svolal Igor poradu, na které padne definitivní rozhodnutí, zda budou dál čekat, až se koule umoudří, anebo to vzdají, a budou následovat předvoj flotily.

Tederik zíral do stropu a myslel na Šerryzah. Vlastně na ni myslel neustále. Představoval si její křehký obličej rámovaný vlnami neposlušných rudohnědých pramenů. Oči plné vzdálených příslibů a vzápětí tvrdé jako kamínky. Vzpomínal, jak ji svíral v náručí, jak sladce bolelo pomyšlení, že na ni nikdy nebude stačit, což mu záhy s lehkostí vichřice potvrdila. Kolik času spolu strávili? A třikrát se

spolu vyspali. Bezohledně ho využila. Sakra. A stejně toho nedokázal litovat.

Stěny kajuty se matně rozsvítily. Systém životní podpory signalizoval, že interval spánkového cyklu bude záhy vystřídán aktivní činností. Za chvíli byl Tederik umytý a převlečený. Šedý stejnokroj Aliance byl mnohem pohodlnější než vahanský bojový mundúr. Chodbou mezi obytnými palubami kráčet k výtahům do konferenčního sálu, kde se při společné snídani měla uskutečnit naplánovaná porada.

„Ještě můžeme vyzkoušet generátor sesonových kvant, nebo taniové vlny. Ale na to tu nemáme vybavení,“ oznámil ponuře Rawantes.

„To tedy znamená, že jsme všechny dostupné nástroje ke spojení... vyčerpali,“ konstatoval Igor ab Nirruvien.

Navzdory zavedeným manýrům agentury, podle kterých se patřilo nespojovat práci s relaxací, probíhala porada při snídani. Jeroným s autoritou hlavního lékaře zadal servisním automatům obstarat jídlo, protože usoudil, že společné stolování poslouží k obroušení hran. A udělal dobře, protože mezi aktéry to právě začínalo jiskřit.

„Máme to zabalit?“ houkl na Igora Aderawen. „Zařvalo tam osm mých přímých podřízených! Za každého bych vrazil pracku do ohně, krucinál.“

„Pár pracek by ti pochybělo,“ zabručel apaticky Gredon, usazený po boku svého otce. Nenávistně zíral na netknutý tácek s křehkým pečivem. Oběma rukama svíral kelímek s horkým maté, ale ještě se nenapil.

„Jejich ztráta mě hluboce mrzí,“ pronesl chladně Igor. Jeho nekompromisní tón naznačoval, že on už se rozhodl.

„Udělalí jsme, co se dalo,“ přisvědčil prkenně Razziel.

„Opravdu?“ namítl krotce Jeroným.

„Problém vidím jinde,“ prohlásil Kaebi. „Nikdo z nás je neviděl umírat.“ Skřetův hlas zněl chraptivě, a jeho obličej více než jindy připomínal ořechovou skořápku.

„Pořád je tu možnost, že žijí,“ navázal plynule Jeroným. „Jenom si je připomeňme: Kendrick z Brusedey, Livaia z Krexu, Dorreson z Erektiadu, Trsuah z Tenerisu, Ewerela Deo-Siona z Dervosu, Jaruna-Osea z Erektiadu, Muhaj Muemmu z Cochranu a mladý Trovian z Vrussu. Už vidím tu katastrofu, co rozpoutá jeho tatík. Krenevané jsou na rodinné ztráty hodně přecitlivělí.“

„A kdo není?“ namítl podrážděně Trajanis. „Trsuaha znám od svých třinácti let. A Muemmu? Ten školomet mě přijímal do agentury.“

„A já byl tím, kdo naverboval Kendricka,“ dodal ponuře Razziel. „Je to pět století. Ten kocour mi bude chybět.“

Igor předvedl hořkou grimasu. „Chápu,“ zavrčel. „Chcete mě přesvědčit, že bychom se neměli vzdávat tak lehce.“ Obrátil se na Gredonova otce: „Janisi, mohl by ses s námi podělit, na co právě teď myslíš?“

Trajanis sebou trhl a zamžikal. „Nooo... Snad na tisíc věcí. Nevím proč se mi vybavily jakési opuštěné sklepy. Stovky let tam nikdo nebyl, ale ti vojáci, co tam přijdou, by měli zkontrolovat nádrže s ewariem, jinak to bouchne. Potom je tu jedna stará známá mé matky, která má vážné zdravotní problémy. A pak jsem si vzpomněl na tu Anadinu svatbu. Eryn si s tím dala hodně práce, a byla by našťvaná, kdyby se to muselo odložit. Chápete. Než se dá Trsuah do pořádku...”

„Anada je Trsuahova dcera,“ poznamenal přiškrceně Grenedon. „Má se vdávat už za dva týdny. Bere si Jareda z Henrexu, u nás na Robustue.“

„Znamená to, že Trsuaha vidíš jako přeživšího?“ ujišťoval se Jeroným.

Trajanis pokrčil rameny. „Vím já? Jenom jsem tak přemýšlel,“ Podrážděně se ušklíbl. „Jako kdybyste nevěděli, že nepoznám spekulaci od predikce, dokud se věc nezrealizuje.“

„Jakási naděje by tu tedy byla,“ poznamenal kousavě Aderawen.

Igor zakoulel očima. „Naděje je vždycky, ale my musíme pracovat s fakty.“ Rozhlédl se kolem. „Je zde ještě někdo, kdokoliv, kdo má nějaký nápad, který by se dal vyzkoušet předtím, než odsud vypadneme?“

Rozhostilo se mlčení. Nikdo se nehlásil. Aderawen zarputile civěl na misku jerebové kaše a klel pod vousy. Rawantes si vyměnil bezradné gesto s Grenedonem. Trajanis se probíral hraničkou plastexových fólií s tabulkami a grafy, které předtím položil na stůl. Rawantes zasněně zíral do zdi. Jeroným si na talíři skládal pyramidu

z kostek syntetického sýra. Kaebi si pohrával s náramkovým počítačem. Razziel kroužil kelímkem se zbytkem pití. Igor si cosi pročítal na videxové tabulce. Bylo slyšet tiché vrnění bionických jednotek levitujících kolem stolu s naloženými podnosy.

Tederik vytušil, že pokud on sám něco neřekne, nikdo jiný už to neudělá. Paradoxně ho právě něco napadlo. Úplná šílenost. Vybavil si tu řadu přístrojů sešikovanou kolem koule. Blikaly, vrněly, klapaly a syčely a kolem se lehkým krokem a s notnou dávkou obezřetnosti pohybovali Rawantovi technici. Ale žádný z nich k jádru nepřišel a neřekl třeba: „Ahoj, jak se vede?“ Jakkoliv to vypadá hloupě, proč to nezkusit?

Pragmatický hlásek v Rikově nitru ho nabádal, aby se do toho nepletl. Měl by to nechat být, protože on přece spěchá domů ze všech nejvíce. Vahan potřebuje zpátky Jádro, aby se začaly rodit děti. Přesto mu to nedalo. Odkáslal si, a řekl: „Snažili jste se s Jádrem komunikovat skrze různé přístroje i telepaticky, a nic to nepřineslo. Napadlo mě, možná je to blbost, ale jestli by nestálo za to s ním promluvit normálně.“

„Jak... normálně?“ zpozorněl Rawantes.

Sálem se přehnala vlna pobaveného šumu.

Tederik ucítil náhlý nápor magie ze všech stran. Jeho rozhraní se vlivem takového zájmu zeleně rozsvítilo. „No normálně,“ zopakoval, a ukázal si prstem na rty. „Verbálně.“

„Samozřejmě že jsme tu podivnost oslovili,“ prohlásil nakvašeně Aderawen. „Osobně jsem si dal tu práci a představil se jako velekněz té mrchy Krassiony, kterým formálně pořád jsem. A potom jsem

obšírně vysvětloval, oč nám jde, a že potřebujeme pomoc s našimi ztracenými přáteli. Ne že by to zabralo.“

„Cha!“ vyjekl Gredon. „Já to slyšel! Bylo to prachšproště citové vydírání.“

„Zatímco ty jsi Jádro vyhrožoval, že na ně poštvěš svou matku,“ zavrčel na Gredona Aderawen. „A tady Razzi zkoušel Jádro zkorumpovat. Sliboval, že zorganizuje setkání s debhátary.“

„Ale já to ještě nezkusil,“ přerušil Gredona Tederik. „A já jsem... při vši úctě... jediný, kdo má s tím vším historicky, biologicky a energeticky... aspoň něco společného.“

Igor vstal. „Tak jdeme.“

Při hromadném přesunu do výzkumné sekce nemohl Tederik přeslechnout, jak se účastníci porady mezi sebou dohadují. Jak dělají černé vtípky na jeho adresu, jak si Aderawen dobírá Rawanta, zatímco Kaebi s Jeronýmem diskutují o prapodivných komunikačních zvyklostech pravěkých entit Třetího řádu.

Koule zabírala dvě třetiny objemu laboratoře, a to předtím odmontovali a vystěhovali všechno zařízení. Neúspěšné přístroje dal Rawantes předchozího dne odklidit. Entita se vznášela dvě dlaně nad podlahou, a byla úplně v klidu.

Přítomní se rozmístili podél stěn a jako na povel zmlkli. Tederik šel ke kouli. Nebylo mu příjemné, jak na něj všichni civí, ale byli na palubě Sarvona doma více než on, tak mu nezbude než se s tím

srovnat. Vyhrnul si rukávy uniformy a chystal se položit dlaně na lesklý povrch, když se zpoza jeho zad ozvalo varovné zasyčení: „To bych nedělal!“

„Rawantes chtěl říct,“ upřesnil výzvu laskavým tónem Jeroným, „že to silové pole trochu kope.“

„Tak bude s ním mluvit, nebo se mazlit?“ prohodil nabručeně Razziel.

Tederik zaťal zuby a navzdory všem kecům pomalu přikládal dlaně k povrchu. Čekal slabou ránu. Byl připravený. Silové pole mělo charakter pružné teplé blány. Jakmile se ho dotkl, zachvělo se... zmizelo. Žádná rána se nekonala, zato povrch už nebyl perleťově lesklý, ale matně rudohnědý.

„Barva staré krve,“ vydechl kdosi.

Tederik nedbal na obecenstvo, pohodlněji se opřel dlaněmi do teplé stěny. Materiál byl drsný a porézní. Strukturou připomínal hmotu korálového útesu. „Jádro?“ hlesl. „Zářivko? To jsem já. Tederik. Pamatuješ si na mě? A na Dannaviona? Já vím, že ano. Netuším, na čem právě pracuješ, ale mohla bys mi chvíli věnovat pozornost?“

A pak se trpělivě a obsáhle jal Jádru vysvětlovat, že po něm potřebují, aby se vrátilo do původní formy, aby mohli zopakovat tutéž operaci, kterou uskutečnili při záchraně trojčat. Společně by prozkoumali další hladové brázdy, aby se ujistili, jestli v nich nezvěstní agenti neuvízli. Mluvil a mluvil, dával do toho všechno, a zcela jistě zeleně svítil, protože rozvinul rozhraní okázale doširoka jako pták prskavec roztahuje chochol na hlavě. S vyšší a vyšší intenzitou se

napojoval na okolní pleteň (až to okolnosti umožní, znovu uctivě poděkuje Urbielovi za léčivou lázeň v benthosu). Navzdory neaktuálním tématům, která se pokoutně vkrádala do jeho mysli, nepřestával řečnit. Dokonce vzpomněl všechna jména ztracených agentů, protože o nich během těch dní, co byl na Sarvonovi, tolikrát slyšel. Když Jádru sděloval, že hned, co absolvují tuto poslední misi, vrátí se všichni společně domů, kde je jich nanejvýš potřeba, stěna pod jeho rukama se zavlnila. Zevnitř cosi zadunělo. Opakovaně. Ale on se nenechal vyvést z konceptu a mlel dál. Vyprávěl o novém Kerhanu, který je ve výstavbě, o křišťálové věži pro Vuan, která se při kataklyzmatu zřítíla, ale oni ji postaví znova.

Uvědomoval si, že „Zářivka“ na kerhanském staveništi byla a všechno viděla (protože ji Dannavion všude tahal s sebou). Ale nebyl si jistý, zda si tady, v nové nepřehledné situaci, bytost Třetího řádu dokáže „správně“ vytrdit priority. Správně s ohledem na ostatní bytosti, a především na takové, s kterými ji vážou synergie. Vzpomněl si totiž na otcovu poznámku, kterou pronesl na adresu mizeonských debhátarů: *Jsou tak staří, že jejich rozhodovací schémata jsou oproti našim posunutá. Jejich chápání toho, co je důležité a co nikoliv, je odlišné. Liší se v rozhodování, co je třeba udělat teď a co může počkat, třeba několik století.*

S vědomím, že „Zářivka/Jádro“ prostě potřebuje nápomoc v rozhodovacích preferencích, jí popisoval, jak se občanský život na Vahanu přesune na povrch, zatímco v podzemí zůstanou energetické zdroje, továrny a sklady. Následně se odvážil otevřít citlivá rodinná témata: Řekl Jádru, že chápe, pokud se na trojčata zlobí. Ale vzápětí rozvinul úvahu, že dělání chyb je atributem svobodné volby. *Všechny*

děti dělají chyby. Bez chyb by nikdy nedospěly. Připomněl Jádru, že jeho „nevděční“ potomci kdysi pod jeho dohledem položili základy civilizaci sůsů, desmonů a arcidesmonů. Copak to není úžasné? Vahanští se vyvíjeli věky sami. Víru v bohy překlopili do víry v jádro, živoucí zdroj naděje a sebevědomí. A byla by věčná škoda tu civilizaci, která se rozvíjela celé věky, nechat vymřít.

A pak... *vžuuuum!*

Bez varování se zřítil do propasti, když stěna, o kterou se rukama opíral, náhle zmizela.

Čelem dopadl na špičku něčí okované boty. Zatímco se vzpamatovával, rozpoutal se chaos. Všichni křičeli. Kdosi mu pomohl se převalit a posadit. Poplácal ho po zádech a strohým „igorovským“ hlasem houkl: „Dobrá práce, mladej.“ Pak se ten někdo kamsi vytratil, protože reagoval na čísi volání. Zanechal Tederika sedícího na zemi s doširoka nataženými nohama, motající se hlavou, mžourajícího a nechápajícího.

Odkud se vzalo tolik osob navlečených v temně modré letecké výstroji, když na palubě Sarvona všichni nosili šedé uniformy? Šedé uniformy se objímaly s modrými, a všichni do jednoho povykovali.

Největší rámus dělal robustní chlápek, který se bouřlivě objímal s Gredonem. Na pilotním mundúru měl navlečenou odřenou bundu s designem bazilišcích šupin. Tederik si vzpomněl, že ho už

viděl, když byli s Dexeyem krátce po korunovaci na základně Aliance. Byl to ten vysloužilý generál z Erektiadu.

„Šrumeč jak v mlýnku na maso!“ stěžovala si Kaebimu rozcuchaná, plnoštíhlá dáma středního věku, což ji zařazovalo mezi hodně staré ewoui. „Už nikdy nikam nepoletím. Naučím se počítat a zůstanu v laboratoři!“ Tak to bude asi Livaia z Krexu.

„Pronásledovali jsme plavidlo neznámého typu. Ale byla to past,“ referoval Razzielovi vysoký šlachovitý chlap s dlouhýma nohama a s kočičíma očima. Aha, to bude ten Kendrick z Brussedey.

„Když tam Ewerela s Jarunnou zahučely,“ vyprávěl Trajanisovi chlápek se sytě modrou kůží a oranžovýma očima, zjevně rodem démon, „letěli jsme za nimi. Ale jak se srázy začaly uzavírat a dno se přibližovalo, došlo nám, že jsme v pasti. Viděli jsme, jak se Ew a Jar propadly... do nikam. Jak nás to táhlo za nimi, Dorremu se podařilo odrovnat pravý stabilizátor, a změnit směr. Napálil to čumákem kolmo do stěny. Vězeli jsme v tom sajrajtu až po koule. Zubama nehtama zaseklí v hromadě vesmírného masa. Celé dny jsme hráli slovní fotbal, až nám z toho hrabalo. Nahoru to nešlo a dolů jsme nechtěli. Ale jak čas šel, naše odhodlání se zmenšovalo. Už jsme byli dohodnutí, že se necháme sežrat, když si pro nás ta... ehm... roztomilá příšerka přišla.“

„Vidíte! Vždycky jsem říkal, že nováček nezatížený stereotypním myšlením, je dar z nebes!“ rozplýval se Jeroným.

Všichni o překot mluvili a mezi nimi a nad nimi mezitím šílenou rychlostí poletovala sem a tam rudá rozžhavená koule. Zářivka! Zanechávala za sebou ohon jisker, které po dopadu na podlahu či

oblečení přítomných nechávaly propálené dŭlky. Kupodivu, nikdo se nad tím nepozastavoval.

Tederik vzal na vědomí, že Jádru jeho prosby vyslyšelo po svém. Zatímco on si ničil hlasivky, ono samo vysvobodilo uvízlé agenty a přeneslo je k sobě. Jak? No protože je to multidimenzionální prostoročasová entita, co se dokáže natahovat do míst, kde slunce nesvítí. Asi. Ať to probádají povolanější. Důležité je, že jádro zachránilo šest z osmi. Těm dvěma agentkám, co propadly dnem brázdy, už zřejmě nebylo pomoci. Nebo se propadly tak daleko, že už je Jádru nedokázalo zachytit.

Seděl na zemi jak pecka, všichni kolem repetili, Jádru bláznivě poletovalo a ničilo inventář. Do toho spustila poplašná siréna, protože komusi začala doutnat nehořlavá uniforma. Do prostoru se vřítily bionické jednotky naprogramované na likvidaci požáru. Zmatek nad zmatek. Od stěžejního momentu neuběhlo mnoho času. Všechno se to dělo naráz a velice rychle. Ale on pořád nevěděl, co se stalo s trojčaty.

S námahou vstal a zařval: „Zářivko!“

Ještěrka – Jádru – Zářivka ve své plazmatické formě zpomalila, a zamířila k němu. Cestou vtahovala žár do sebe, její obrysy se vracely do povědomých tvarů malého plaza. Už vychladlá se měkce snesla do Rikových napřažených paží, odkud se s klapáním a cvakáním vyšplhala na rameno, kde se důstojně uvelebila a opřela si hlavu o jeho krk.

Obešel bandu agentů v šedém, seskupených kolem mírně rozhozeného polymorfa. Partikule jeho těla se chaoticky přesunovaly,

takže polovina jeho obličeje měla barvu listové zeleně a ta druhá byla hnědá a popraskaná jako vyschlá půda. Kromě dvojice očí na běžném místě, měl další zrakové orgány na hrudníku a na pažích a všechny dramaticky mrkaly. Rodák z Cochranu kolegům afektovaně popisoval příznaky záchvatu psychokinetózy, které se ho zmocnily poté, co se stíhačka přilepila na hladinu jezírka bílého slizu. „Jenom díky tomu jsme tam s Trovianem nespadli.“

Tederik se propasíroval mezi agentkami z technické sekce, když skrze všeobecný rámus zaslechl jeden, důvěrně známý hlas.

Se Zářivkou na rameni se prodral k trojici idolů, které rozmlouvaly s Igorem.

Řeč se vedla o Trriielovi.

Vahanské idoly v plné parádě

Hleděl na bytosti, které jeho soukmenovci naposledy pohromadě viděli před deseti tisíci lety. Han, Kerr a Vuan už nebyli šedí a napůl průhlední, jak je viděl lapené v brázdě. Vypadali jako obyčejní desmoni. Jejich rozhraní bylo sotva rozeznatelné, což působilo podivně, protože bytosti Třetího řádu své extrémně silné rozhraní buď stavěly na odív nebo je dokonale maskovaly. Byli bosí a měli na sobě na první pohled narychlo uplácené tuniky doplněné dlouhými kalhotami. Han byl svalnatý těžký atlet s hranatou bradou, širokými rameny, štíhlým pasem a silnými stehny. Hezká ústa měl nepřátelsky zařatá stejně jako mohutné pěsti opřené o stehna. Kerr byl šlachovitý

a štíhlý, subtilních rysů a ladných gest. Jeho ruce s neklidnými dlouhými prsty byly jako stvořené k manipulaci s jemnými nástroji. Oba bohové měli oči se stříbrnými duhovkami, stejně bledou pleť a stejně rudohnědé vlasy jako jejich sestra. Zatímco Han byl ostříhaný nakrátko, Kerr se pyšnil dlouhou neuspořádanou hřívou. Oba byli o dvě hlavy vyšší než Vuan, která vedle nich připomínala křehkou i když řádně naježenou panenku.

„Dala jste smrtící zbraň šílenci!“ burácel Igor. „Teď můžeme čekat, s čím dalším na nás vyrukuje! Kdybyste se obtěžovala s konzultací, madam...“

Vuan měla bojovně založené paže na prsou. „Kde berete jistotu, že šlo zrovna o zbraň? A i kdyby. Nebyla to zbraň samotná. Jenom návod, jak ji sestavit.“

„To je ještě horší!“ usadil ji Zjizvený. „Viděla jste ten bordel na periferii?“

Vuan zaznamenala Rikův příchod, a její tvář se zavlnila nevolí. Vůbec se mu nepodívala do očí a to zabořilo. Smířlivý hlásek v jeho mysli blekotal, že se možná mračí na Zářivku trůnící na jeho rameni, ale to nemohl brát vážně.

„Ten bordel,“ odsekla, „Mahmua právě uklidila. Jenom si zkontrolujte výsledky monitoringu.“

„To je fakt, šéfe!“ potvrdila jásavě agentka, která se před chvílí objímala z Trovianem. „Přišla jsem to nahlásit osobně. Všechny hladové brázdy jsou fuč. Pleteň se obnoví. Tak za sto let se fraktální výběžky začnou rozrůstat, a...“

„Díky Letricie,“ přerušil ji kysele Igor. „Můžete se vrátit na pracoviště a vezměte s sebou všechny kolegyně kolegy, kteří tu nemají co dělat. Piloti z brázdy nástup k zdravotní prohlídce. Za dva údery porada vedení. Do té doby rozchod.“ Nepromlouval hlasitě, ale s každým dalším slovem se v přeplněné laboratoři ochlazovalo. A nebyl to obyčejný chlad. Igor ze sebe vysílal těžké silně hypnotické vlny, nutící přítomné ke zklidnění. Agenti začali spořádaným tempem odcházet, někteří tiše, jiní s otrávenými poznámkami, že ty pravěké nátlakové móresy si starý mohl odpustit.

Igor se znova soustředil na Vuan: „Co se na to posadit, madam? Promluvit si v klidu?“

První zval bohyni do kabinetu, zatímco Han s Kerrem tyčící se za jejími zády kriticky přihlíželi, jak se laboratoř vyprazdňuje, až konečně spočinuli pohledy na Rikovi a Zářivce. Oba současně se zaškaredili, jako kdyby viděli něco zvlášť odpuzujícího. Zářivka na ně podrážděně zasyčela, což se dalo vyložit rozličně, jenom ne laskavě.

Tederik usoudil, že bude lepší, když si to vyřeší bez něj. Natáhl se, podebral ještěrku pod břichem, aby ji ze sebe sundal. Zaklapala čelistmi na protest, a ještě důkladněji se dráčky zasekla do jeho uniformy a následně do svalů na rameni a hrudníku. Zaťal zuby, protože ucítil řezavou bolest. Kdyby teď použil násilí, zaseklé drápy by nadělaly ještě horší paseku. S úmyslem nedráždit hada bosou nohou nechal paže klesnout k bokům. Jakmile to udělal, sevření se uvolnilo. Drápy vyklouzly z Rikovy kůže, potřhané svaly se s brněním a svěděním začaly hojit. Byl z toho tak rozhozený, že ani nevěděl, jestli je to dílem jeho vlastního rozhraní nebo s tím má co do

činění umanutá ještěrka. Bylo mu to jedno, už tak si připadal jako ve Floenově městě Bláznů.

„Tederik Nasew a vaše mahmua půjdou s námi,“ oznámil Igor trojčatům. Tentokrát promlouval i k nasupeným bratrům, ale dělal to tak přezíravě, až se jeden musel ptát, jestli je takové jednání s pravěkými entitami vůbec bezpečné.

Igorův kabinet na hypermoderním kosmickém plavidle připomínal starodávňý salon ok-sawonského aristokrata. Tmavý nábytek a objemná křesla potažená krodoší kůží, na stěnách zašlé obrazy s výjevvy dávných bitev. Na nízkém stolku stála karafa se skleničkami z riiberionského křišťálu, ve vzduchu se vznášel závan kuvisového kouře. Tederik se usadil tam, kam mu Igor ukázal. Úlevně si oddechl, když se Zářivka přestěhovala z ramenou na jeho klín. Zavřela oči a on ji naučenými pohyby začal hladit po hřbetě.

Připadal si tu nemístně. To, co měli řešit, se ho netýkalo. Maximálně poslouží jako lenoška pro Zářivku. Třeba se dozví i něco užitečného.

Igor nalil do sklenic po štědré dávce vitrexu, sám si jednu vzal a klesnul do posledního volného křesla. „Hane a Kerre,“ mrtvolným hlasem oslovil bohy, „ještě nebyl čas, abyste se poznali s Tederikem Nasewem.“ Ukázal na Tederika. „Kterého kdyby nebylo, nejspíš byste tu neseseděli.“

Han blýskl po Rikovi přezíravým pohledem a pronesl sekvenci slabik v jazyce, který se nepodobal žádnému známému, a kterým se vahanští nejspíš domlouvali s paridiánskými před deseti tisíci lety. Ale významu Tederik rozuměl, i když za to zaplatil bodáním někde uprostřed hlavy. Han doslova řekl: *Víme o něm.*

A Kerr k tomu stejným způsobem dodal: *Vuan nás informovala. A mahmua nás upozornila, že se mu po dobu její nepřítomnosti nesmí nic... zlého... přihodit.*

Vuan se na Kerra zamračila a dodala normálně dwentensky: „Taky řekla, že ho budeme potřebovat. A že bychom se měli... podřídit jeho... vedení.“

Igor zamumlal nějakou cizokrajnou kletbu a nalil si další vitrex. Tederik na Vuaninu větu nebral zřetel, byť byla šokující, protože jeho plně vytočila ta Kerrova. „Nepřítomnosti?“ podivil se. Stále měl ruku na Zářivčině hřejivém hřbetu. Aby si získal její pozornost, opatrně do ní strčil. Bytost k němu vzhledla a upřela na něj korálková očka. „Kam se chystáš?“ otázal se. „Vahan tě potřebuje. Vždyť jsem ti to říkal. Přestaly se rodit děti.“

Vzápětí se chytil za hlavu a vyjekl, protože mu v ní explodovalo krkolomné telepatické sdělení prokládané syčením a chrčením s razancí bomby, že chvíli trvalo, než ho rozluštil: *Vyjadřovat myšlenky slovy je pro mahmua komplikované. Za Mahmua promluví Vuan.*

Než stačil cokoliv říct, odpověděl Zářivce Igor: „Děkujeme, excellence, to bude od vás ohleduplné. Chápu, že si potřebujete prodiskutovat ty vahanské záležitosti, ale potom bych s vámi rád probral to ohrožení, které představuje Trrisiel z Mizeonu. Abyste nám

nezmizela z fleku na dalších tisíc let, jak to vy prostoročasoví máte ve zvyku.“ Pohlavár nehnul ani brvou, ale z jeho kousavého tónu bylo znát, že ani jemu ten projev nelahodil.

Zářivka položila hlavu na přední běhy, mírně zařála drápky do Rikových kalhot a zavřela oči.

Vuan se zvučným cinknutím pleskla prázdnou sklenicí na stůl a spustila: „Mahmua sděluje, že její integrita byla narušena. Poprvé když léčila Hana a Kerra na Vahanu, podruhé při explozi, potřetí při regeneraci našich bytostí po srážce s Trisielovými zbraněmi v hladové brázdě a počtvrté při evakuaci vojáků Aliance vtahovaných do paralelní reality. Proto je nucena vyhledat Zdroj a opětovně v něm překonfigurovat a stabilizovat... narušené součásti organizační struktury své bytosti...“

„Excelence?“ vybafl Igor. „Můžete mi sdělit, kde se ten... Zdroj nachází?“

Bohyně se krátce odmlčela, jak čekala na mahmuinu odpověď, a potom ve strnulém rytmu pokračovala: „Zdroj je všude a nikde, to je zjevné.“

Igor rozrušeně potřásl hlavou. „Ale vy jste... multidimenzionálně situovaná. Jste současně tady a všude. V tom případě by se dalo předpokládat, že se s tím Zdrojem můžete zkontaktovat odkudkoliv.“

„Jistě,“ zněla odpověď.

„Proč potom potřebuješ někam cestovat?“ vložil se do toho Tederik pod tlakem naléhavé potřeby vrátit Jádru co nejdříve na Vahan.

Vuan se na něj za odměnu zaškaredila a s povzdechem prohlásila: „Kontakt se Zdrojem je věcí soustředění. Tady je příliš rušivých infonů. Spousta rozptylujících myšlenkových emanací. Těžké přenášet pozornost na jiné oblasti. Co se týká vahanských potíží s fertilitou sůsů, desmonů a arcidesmonů, vzkazuje mahmua následující: Ke ztrátě plodnosti došlo narušením kontinuity po explozi. Nápravu mahmua plně svěruje do naší kompetence, protože jsme její součástí.“ Nastala další odmlka, při které se Vuan zatvářila hodně nesouhlasně a Kerr s Hanem podrážděně zafuněli. „Mahmua nám předala veškerou magii, kterou může při cestě ke Zdroji postrádat. Ujišťuje jmenovitě tebe, Tederiku Nasewe, že k opravě vitálních životních maticí vahanských obyvatel máme sil dostatek. A pověřuje tebe, a pouze tebe... dozorem,“ to slovo přímo vyplivla, „nad naším úsilím dát do pořádku ten... bordel, který jsme svým... počínáním způsobili.“

„Promiňte, excellence,“ ozval se s nezvyklou dávkou uctivosti Igor, „ale jak může super dokonalá multidimenzionální entita nabýt tak závažného poškození jenom vlivem nějaké pitomé exploze, když se objektivně rozprostraňuje skrze dimenze a rozměry?“

Zářivka na Rikově klíně se podrážděně zavrtila a on ji pohladil jako tolikrát předtím.

Vuan odpověděla: „Mahmua vzkazuje, že jsme zranili její city. Zůstala po eony zapouzdřená ve formě vahanského jádra a dřímala, přičemž neustále interagovala s výtvary svého světa. Pak jsme jí přivodili otřes násilným vniknutím a odběrem vitální energie pro uzdravení Hana a Kerra. A tak to šlo dál a každým dalším zásahem se

její vnitřní integrita více poškozovala. Nyní je pro ni stále obtížnější zaměřit pozornost na konkrétní místo a konkrétní časovou niku, kupříkladu na tento rozhovor. Proto setrvává ve formě žerywa, protože biologie toho stvoření potíže s integritou zmírňuje.“

„Chcete říct,“ zachraptěl vzrušeně Igor, vstal a naklonil se tak, aby na Zářivku rozvalenou na Tederikově klíně zpříma viděl, „že máte něco jako... deprese, excellence?“ První potentát Aliance se ztěžka nadechl a vydechl. Nejspíše už to bylo dávno, co ho něco takovým způsobem šokovalo. „Tedy,“ vybafl, „chci říct, že mě to moc mrzí. Vlastně znám jednu entitu Třetího řádu, která trpěla podobnými obtížemi, a bylo jí pomoheno. Její ohnisko existuje na světě Modré krajky, v univerzi Equízium, kde koexistuje v symbióze s kolonií inteligentních petrofiontů. Kdybyste si chtěla poklábosit s Merr, mohl bych vás představit.“

Vuan se ani nesnažila předstírat, že ji něco z toho, co Igor mahmue vypráví, zajímá. Udělala na Tederika znuděný obličej. Z jejího bezelstného gesta na mžik prosákla jiskřička osobnosti ztracené Šerrryzah. Z té nepatrné naděje ho zabolelo na prsou. Vzápětí se její tvář rychle přetavila do netečné masky. Možná to bylo jenom jeho zbožné přání.

„Mahmua si vysoce cení Igorovy nabídky,“ pronesla škrobeně. „Až se zregeneruje, možná nabídku na seznámení využije. Do té doby se Metaprostor i Equízium obejdou bez její součinnosti. Ještě žádá Tederika, aby dával pozor na Dannaviona. Jeho pomáhající přístup vyhodnotila jako blahodárný.“

Tederik se neubránil úsměvu. Sehnul se k ještěrci, aby k ní měl co nejbliž. „Danny?“ broukl. „Ten mi dá do nosu, že jsem tě nechal odejít.“

V nezvykle mazlivém gestu se ještěrka otřela o Tederikovu dlaň, načež se obratně vysmekla, odrazila se a vznesla se nad stůl. Zůstala levitovat na půli cesty mezi stropem a stolem, a rudě se rozsvítila. Intenzita paprsků se v rychlé kadenci střídala, jako kdyby to byl světelný koncert, obrysy ještěrky se postupně ztrácely v zářivé plazmatické kouli. Zjevně se připravovala k odchodu. Popravdě Tederik nechápal, nač ještě čeká.

„Ještě moment, excellence!“ křikl Igor. „Jak to bylo s tím Trrielem?“

Na to odpovíme my,“ ozval se uštěpačně Kerr. „Mahmua se s tím odporným arcidémonem nesetkala, a nechce s ním mít nic společného.“

V následující chvíli se opět potvrdila slova Tederikova otce o tom, že rozhodovací schémata pravěkých jsou diametrálně odlišná. Koule ukončila světelný koncert, na několik nádechů a výdechů jen klidně visela a zářila, a potom... s měkkým *puf* implodovala do nicoty.

Igor polohlasně zaklel.

Vzápětí Han vychrlil proud nesrozumitelných slov.

Kerr se narovnal a vytřeštil oči.

„A do prdele,“ vyjekla Vuan a náhle vypadala velice rozrušeně.

„Co se děje?“ zeptal se Igor.

„Mahmua, než odcestovala,“ řekla Vuan, „zachytila změnu poměrů okolo Vahanu. Na oběžné dráze se pohybují krihonitové konstrukty

obdobného charakteru, jako je toto létající město. Další se vynořují z hyperprostoru. Bytosti uvnitř jsou nastavené ke konfrontaci. Nemají magii. Čiší z nich odhodlání a chtivost.“

„Skollové?“ nadskočil Tederik. „Chtějí nás obsadit?“

Vahanská trojčata na poradě

Když Igor viděl, jak pobouřeně vahanští reagují na Zářivčinu zprávu, nařídil můstku urychlit návrat do domácího kotviště. Následně se on, Tederik a trojčata přesunuli do pilotní sekce Sarvona, aby se ujistili, že vše poběží hladce.

Vahanští od chvíle, co se o anexi dozvěděli, neřekli nahlas jediné slovo. Podle toho, jak se mračili, by se Tederik vsadil, že spolu komunikují telepaticky. Igor se tvářil jako ztělesněná výčitka, protože na to, co jeho zajímalo nejvíce, téměř žádné odpovědi nedostal.

V pilotní sekci kolem navigátorů programujících sekvenci skoků to jiskřilo relikty fantómové magie. „Za necelých 30 standardů budeme v domácím kotvišti,“ hlásil Igorovi dispečer.

„Odtamtud to mají na Vahan co by dup,“ prohodil kdosi poněkud škodolibě.

Celá posádka Sarvona už o cizím výsadku v teritoriálním prostoru Vahanu věděla. Zatímco se Igor v kabinetu bavil se Zářivkou, přijala spojovací důstojnice depeši ze základny Aliance. Zpráva odeslaná skrze teleemitor byla jasná ale velmi stručná: *Vahan čelí vojenskému obležení. Technika útočníků nese znaky Sunnisenské federace.* Lady Izzel

zřejmě nechtěla marnit čas obšírnou komunikací. Nejspíše předpokládala, že zpráva zahučí do hladových brázd, ale chtěla to alespoň zkusit. Ovšem díky tomu, že Zářivka napadený sektor vyčistila, zpráva snadno dorazila k cíli.

Zatímco se všichni motali kolem řídících konzolí, složil Tederik roztřesené údy na křeslo pro elitní pasažéry, na téže místo, kde čekal před odletem do Hladových brázd. Opřel si lokty o stehna a složil hlavu do dlaní. Pomyslení, že Vahan právě čelí obležení a brzy možná bude čelit i napadení v situaci, kdy nemá k dispozici prakticky žádné funkční zbraňové systémy, ho dokonale porazilo. Když odtamtud odlétal, měli k dispozici jeden křižník a hejno stíhaček. Všechno ostatní bylo ve výrobě. Už se podařilo zalátat systém kvederické sítě, kterou exploze roztrhala, ale zůstaly v něm díry, protože mnohé emitory kvede-paprsků se propadly do trhlin ve vahanské kůře, zalilo je moře, nebo je zasypaly skály. Vystala potřeba je nahradit co nejrychleji, na což Tay Wen úporně a často upozorňoval. Na nových emitorech se intenzivně pracovalo, ale s jejich instalací do terénu se ještě ani nezačalo. To dělalo Vahan velice zranitelným. Dříve či později útočníci ty díry najdou a pak...

Mělce dýchal a snažil se nepanikařit. Takže sunnisenští. Co chtějí? Ale ovšem. Poklady z laboratoří. Jenže klíče jsou fuč, takže budou zklamaní. Nejspíš si vybijí frustraci na napadených. Rik si představil Dannaviona nataženého na skřipci a zatmělo se mu před očima. Ne, k tomu nesmí dojít. Jsou tu přece Vahanští bohové. Proč už neodletěli? Trisiela naháněli naboso skrze celý Metaprostor. Tak na co ještě čekají?

Přinutil se vstát. Promluví s nimi hned. Hm. Zatímco vyšiloval, Igor s trojčaty z můstku potichu zmizeli.

„Odešli na poradu!“ křikla na něj dispečerka, když si všimla, jak bezradně se rozhlíží. „Starej vzkazuje, že až se dáte dohromady, máte přijít.“

Na chodbě k výtahům potkal Gredona. Alchymista držel v natažené paži tužkový emitor, nad kterým se vznášela projekce komplikovaně zkroucené struktury. Tederik zamžikal, jak se snažil pochopit, co vlastně vidí, protože ramena se větvila na stále další a další drobnější struktury, které se stáčely do směrů, pro které v běžném jedenácti rozměrném kontinuu nebylo místo, a přesto tam byly. Výhonky se prodíraly do dalších prostorů, a ještě více se větvily... A jak Tederik následoval jejich trajektorii, cosi v jeho mysli ho nutilo ukládat si ty propletence do paměti, ačkoliv jeho organismus se tomu zuřivě vzpíral. Srdce mu bušilo, dech se zrychloval, jeho rozhraní se divoce rozblikalo.

„Vidíš to?“ vydechl Gredon s očima navrch hlavy. „Tenhle epesní projektor mi sestavil Rawantes. Modeluje finální strukturu pletiva v sektoru We-en. Tak bude vypadat, až se fraktálové výhonky znovu rozvětví podle původní ideové předlohy. Není dobré se do toho dívat dlouho, protože...“

Tederik polapený v zákoutích projekce se propadal kamsi mimo prostor a čas, bylo to omamné a děsivé. Ucítíl, jak s ním kdosi cloumá, jak ho táhá zpět.

„Héééj! Vzpamatuj se!“ houkl Gredon.

Zhluboka nasál do plic vzduch, vytřel slzy z očí (ani si nevšiml, že tečou) a podíval se na Grededona. „No mohl jsi mě varovat dřív. Jdu na tu poradu. Ty nejdeš?“

Alchymista pokrčil rameny. „Exopolitika není můj obor. Spíš mě zajímá, jak Jádro dokázalo zatlačit Hladové brázdy do nicoty, ale na takové blbosti nebude čas. Však víš. Skollové před branami. Otec tam je. Divil se, proč tam Vahanci neodletěli naboso hned.“

„Taky mě to překvapuje,“ zasyčel Tederik.

Rozhozený nepříjemným zážitkem bloudil chodbami a přemýšlel. Vzpomněl si, jak Vuan prostřednictvím alchymistických postupů uzdravila Tay Weena. Vybavil si Taukovy experimenty se starým křeslem. Mohlo by to být k něčemu užitečné?

Po chvilce se dostal do zasedacího sálu a vklouzl na jednu ze dvou neobsazených židlí. Ve vzduchu to jiskřilo nastrádaným napětím. Agenti Aliance si mezi sebou šeptem vyměňovali poznámky, a častovali vahance zvědavými pohledy. Kerr s Vuan a Hanem působili strnule a zaraženě.

„...je příliš brzy dělat závěry,“ pronesl právě Razziel. „V případě, že by se jednalo čistě o bilaterální konflikt, musíme zůstat stranou.“

„To nás v tom necháte vyráchat?“ zavrčela Vuan. „A kde je pak ta vaše opěvovaná role metaprostorového policajta?“

„Řídíme se Protokolem Čtyřdohody,“ odpověděl suše arcidémon. „Do konfliktů dvou subjektů se Aliance zásadně nevměšuje. Můžeme

zasahovat pouze v případě, kdy detekujeme další cizorodé vlivy. Kdybychom kupříkladu získali důkaz, že sunnisenští jednají po dohodě s třetí stranou...“

„Jak to máme vědět?“ skočil mu do řeči Han. Tentokrát použil dwentenštinu. Měla atraktivní cizokrajný přízvuk, na který přítomné dámy z řad posádky Sarvona zareagovaly zasněnými povzdechy.

„Vy těžko, excellence,“ odsekl Igor. Bílé jizvy v jeho tváři sálaly vnitřním světlem. „Ale naše organizace nějaké nástroje má. Jakmile zakotvíme, zahájíme příslušné vyšetřování. Pokud vám záleží na urychlení procesu, mohli byste nám konečně prozradit, jak probíhal první váš kontakt s Trri sielem, co následovalo, a co vás nakonec přivedlo do sektoru We-en. Také nás zajímá, jestli a jak přesně Hladové brázdy s Trri sielovým působením souvisely.“

V nastalé chvíli vyčkávavého ticha si Han vyměnil tázavý pohled s Kerrem. Nevypadali moc sdílně, a Tederik se ani nedivil. Nechtělo se jim svěřovat cizím osobám, když už věděli, jak bylo jejich jednání hloupé. Za svých časů se jako starorodí bohové těšili respektu ze strany těch mladších. Nyní se jejich důstojnost zdála být v troskách. Vůbec se jim nelíbilo, že s nimi jacísi novodobí potentáti nejistého původu jednají jako rovný s rovným. Jejich telepatické dohadování rozčísla Vuan, hlasitým prohlášením: „Trri siel pije krev nám všem. Jestli ho chceme zastavit, musíme sdílet všechny dostupné informace. Kerre,“ oslovila bratra, „pověz jim, jak to bylo.“

Krasavec Kerr si opětovně vyměnil pohled s děsivě zamračeným Hanem. Když Han se zjevným sebezapřením přikývl, chopil se Kerr slova: „Po potyčce s dwu-nakharem jsme zůstali ve stázi. Na skalnaté